

JOHanna SPYRI

Heidi

ALPLER'DEKİ KIZ

carpe diem!

Heidi, bir sesle erkenden uyandı. Düdük sesiydi bu. Gözlerini atğında küçük yatağının ve yanındaki samanların altın rengi güneş ışıklarıyla yıkandığını gördü. Kısa bir süre nerede olduğunu anlayamadı ama dışarıdan büyükbabasının boğuk sesini duyunca her Şeyi hatırladı.

Bir gün önce buraya nasıl geldiğini düşündü. Yaşlı Ursula'dan nasıl ayrıldığını hatırladı. Teyzesi çok řrd ve bütün gün sobanın yanında otururdu. Heidi, Ursula ile birlikte yaşarken evden hiç çıkamıyordu. Bu nedenle diğerk teyzesi Deta, onu alıp büyükbabasının yanına, Alp Dağları'na getirdiğı için mutluydu.

Dn tanıştığı sevimli keçileri tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Yatağından fırlayarak giyindi ve merdivenden inerek dışarı koştu. Peter, sürüsüyle bir-

likte çoktan gelmişti ve büyükbabanın Saçaklı ile Borazan'ı getirmesini bekliyordu.

“Onunla birlikte otağa gitmek ister misin?” diye sordu büyükbabası.

“Evet” diye bağırdı Heidi ellerini çırparak.

Büyükbabası, az ileride, güneşin altında duran büyük bir su küvetini işaret ederek “O zaman önce git de elini yüzünü yıka” dedi.

Heidi, söyleneni yaptı ve yanakları parlayana kadar yüzünü ovdu. Bu arada büyükbabası, Peter'e kulübeye gelmesini ve çantasını getirmesini söyledi. Çocuk yaşlı adamın dediğini yaptı. Çantada öğle yemekleri vardı.

Az sonra neşeyle Alpler'e tırmanmaya başladılar. Bulutsuz, masmavi bir gökyüzü vardı. Yeşil dağ yamacı parlak güneş ışığıyla yıkanıyordu. Mavi ve sarı çiçekler her yeri kaplamıştı. Heidi, sevinçten çılgına döndü. Bir o yana bir bu yana koştu. Durmadan çiçek toplayıp önlüğünün cebine doldurdu. Bu halleri ona göz kulak olmakla görevlendirilen Peter'i çok yoruyordu. Sanki keçilerle uğraşmak yetmiyormuş gibi başına bir de bu kız çıkmıştı!

“Heidi, neredesin?” diye seslendi öfkeyle.

“Buradayım” dedi bir yerlerden Heidi. Ortalıkta görünmüyordu. Çünkü güzel kokulu çiçeklerle kaplı küçük bir tepeciğin arkasındaki çimlerin üzerine oturmuştu.

“Beni takip et!” diye seslendi Peter. “Büyükbaban kayalıklardan düşmenden korkuyor.”

Peter, genellikle gün boyunca bir dağın eteğinde konaklardı. Gidecekleri yere vardıklarında, çantasını çıkarıp yerdeki küçük bir oyuğa bıraktı.

Orada rüzgâr sık sık şiddetli esiyordu ve Peter değerli yükünü kaybetmek istemiyordu. Sonra güneşli çimenlere uzandı, yorulmuştu.

Heidi, önlüğünü çıkarıp sıkıca sardı ve Peter’in çantasının yanına koydu. Sonra çocuğun yanına oturarak etrafına bakındı.

Çok aşağıda kalan ve pırıl pırıl parlayan vadiyi gördü. Yükseklerde geniş, karlı bir alana doğru uzanıyordu.

Heidi, uzun bir süre hiç kıpırdamadan oturdu. Peter, yanı başında uyuyordu ve keçiler çalılarının arasından tepelere tırmanıyordu. Hafif bir esinti yanaklarını okşadı. Etrafındaki büyük dağlar daha önce hiç olmadığı kadar mutlu hissetmesine neden olmuştu.

Dağın tepelerine baktı. Hepsinin bir yüzü varmış gibi görünüyordu ve çok geçmeden hepsi ona tanıdık geldi. Sanki eski dostlar gibiydiler.

Aniden keskin bir çığlık duydu. Yukarı baktı. O güne kadar gördüğü en büyük kuş üzerinde uçuyordu. Bir kartal, geniş kanatlarıyla Heidi'nin başının üzerinde geniş daireler çizerek uçuyordu.

“Uyan, Peter!” diye seslendi, “Yukarı bak Peter, kartala bak!”

Peter uyandı ve sonra ikisi birlikte kuşu izlediler. Kartal, masmavi gökyüzünde yükseldikçe yükseldi, ta ki dağın ardında kalana kadar...

“Nereye gitti bu?” diye sordu Heidi.

Peter, “Yuvasına” dedi.

“Gerçekten orada mı yaşıyor? Ne kadar harika! Ama söyle bana neden bu kadar yüksek sesle bağırıyor?”

“Çünkü bağırmaq zorunda” diye cevapladı Peter.

“Ah, hadi oraya tırmanalım da yuvasını görelim!” diye yalvardı Heidi.

Peter, “Oraya keçiler bile tırmanamaz! Deden kayalardan düşme diye sana göz kulak olmamı istedi. Asla olmaz!” dedi.

Ardından yüksek sesle bağırılmaya ve ıslık çalmaya başladı. Çok geçmeden tüm

keçiler yeşil alanda toplanmıştı. Heidi, onların yanına koştu.

Bu sırada Peter öğle yemeği hazırlıyordu. Çantadan çıkardıklarını bir bezin üstüne yerleştirdi. Bir parça peynir, biraz ekmek ve keçilerden sağdığı taze süt için iki kâse...

Heidi, ucundan bir ısırık alıp peynirin geri kalanını ona bıraktı.

“Bunu sen yiyebilirsin, ben yeterince yedim!”

Peter’in şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kız, şimdi kendi payını ona mı veriyordu? Önce ciddiye almadı. Ama Heidi kararlı görünüyordu. Böylece o da sofradaki her şeyi yalayıp yuttu. Sonra da Heidi’ye teşekkür etti.

Heidi, bu arada keçileri izliyordu. Peter’e onların isimlerini sordu. Çocuk, keçilerin adlarını sıraladı. O da dikkatle dinlediği için kısa sürede hepsini öğrendi.

Büyük boynuzlu, kavgacı olanın adı Koca Kafa’ydı. Ondan hiç korkmayanın adı Tasasız’dı. Kartanesi adı verilen küçük, beyaz keçi sürekli meliyordu.

Heidi sonunda küçük hayvanın yanına gitti ve kollarını boynuna dolayarak sordu:

“Neyin var senin, Kartanesi? Neden ağlıyorsun?”

Küçük keçi, Heidi’ye sokulunca sustu.

Peter, kırlangıç seslerine karışan sesiyle, “Çok mutsuz. Çünkü yaşlı keçi bizi terk etti. İki gün önce Mayenfeld’de birine satıldı” dedi.

“Yaşlı keçi kimdi?”

“Annesi, tabii ki...”

“Ninesi yok mu?”

“Hiç kimsesi yok.”

“Peki ya dedesi?”

“O da yok.”

“Zavallı küçük Kartanesi!” dedi Heidi şefkatle, “Artık üzülme, ben sana bakırım.”

Kartanesi, başını Heidi’nin omzuna yasladı.

O sırada Peter, aniden ayağa fırladı ve keçilerin peşinden koştu. Heidi onu takip etti. Bir şey olmuştu herhalde. Onun yan taraftaki tehlikeli bir uçuruma doğru koştuğunu gördü.

Peter, Tasasız’ın oraya yaklaştığını fark etmişti. Tam zamanında yetişerek keçinin aşağı düşmesini engelledi. Keçiyi güvenli bir yere götürdüğünde, ceza olarak ona vurmak için sopasını kaldırdı. Keçi, ba-

şına gelecekleri bildiği için ürkekçe geri çekildi.

Heidi yüksek sesle bağırdı: “Peter, hayır, onu dövme! Bak ne kadar korkmuş.”

“Bunu hak ediyor” diye hırladı Peter, saldırmaya hazırdı.

Ama Heidi onun kolunu tutarak öfke dolu bir sesle bağırdı: “Hayır, ona kesinlikle zarar veremezsin! Rahat bırak onu!”

Heidi'nin gözleri ışıltılı parlıyordu. Peter kızın kararlı tavrını görünce vazgeçti.

Gün böylece geçmiş ve güneş batmaya başlamıştı. Heidi, güneşin son ışıklarıyla parlayan yaban çiçeklerine baktı.

Zirveler de parlamaya başladığında Heidi aniden Peter'e seslendi: “Ah, Peter, bak! Her şey yanıyor. Dağlar ve gökyüzü de yanıyor. Oh, bak! Şuradaki ay da yanıyor. Parıldayan dağları görüyor musun? Ah, kar ne kadar güzel görünüyor! Peter, kartal yuvası da kesinlikle yanıyor!”

Peter, oturmuş sessizce bir çubuğu yontuyordu. Yukarı bakarak Heidi'ye, “Bu ateş değil, gün batarken her zaman böyle görünür” dedi.

“Neden acaba?” diye sordu Heidi hevesle.

Omuz silkerek “Böyle oluyor işte” diye açıkladı Peter kendince.

“Ah bak! Şurada karlı ve sivri tepeli bir dağ var. Adı nedir?”

“Dağların adı yoktur” diye cevap verdi çocuk.

“Ah, şimdi de grileşiyorlar. Tanrım! Ateş söndü ve her şey bitti. Ne kadar yazık!” dedi Heidi umutsuzca.

“Merak etme, yarın yine aynı olacak” dedi Peter, “Hadi, artık eve gitmeliyiz.”

Peter, keçileri bir araya topladıktan sonra aşağı doğru inmeye başladılar.

“Böyle mi olacak? Her gün mü?” diye sordu Heidi tekrardan hevesle.

“Evet” dedi Peter.

Heidi, yeniden mutlu oldu. Peter’in yanı sıra sessizce yürümeye başladı. Bugün ilk kez gördüğü yeni şeyleri düşünüyordu.

Sonunda kulübeye vardıklarında, büyükbabasını köknar ağaçlarının altında ki bir sedirde oturmuş onları beklerken buldular. Heidi, ona doğru koştu ve iki keçi de sahiplerini tanıdıkları için onu takip ettiler.

Peter, “Yarın görüşürüz! İyi akşamlar!” diyerek uzaklaştı.

Çocuk gözden kaybolduğunda, Heidi büyükbabasına heyecanla yanan dağları anlattı ve topladığı çiçekleri gösterdi.

Ah, ama çiçekler şimdi ne kadar hü-
zünlü görünüyorlardı! Buruşmuş, boynu
bükük...

“Çiçeklerin nesi var büyükbaba?” diye
sordu Heidi.

“Onlar güneşte çiçek açmak için ya-
ratıldılar, koparılıp eve kapatılmak için
değil” dedi yaşlı adam.

“O zaman onları bir daha asla kopar-
mayacağım! Lütfen büyükbaba, bana kar-
talin neden bu kadar yüksek sesle çığlık
attığını söyler misin?” diye sordu Heidi
bu kez.

“Önce gidip bir güzel temizlen, yemek-
ten sonra sana her şeyi anlatacağım” diye
cevap verdi büyükbabası.

Yaşlı adam sözünü tuttu. Heidi’ye gece
boyunca dağlarda olanları ve kasabadaki
insanları anlattı. Onlardan bahsederken
yaşadıkları hayatı küçümseyen bir ifadesi
vardı. Sonra kendini iyice kaptırıp kasa-
bada yaşayan insanlara sesleniyor gibi
“Siz de kasaba yerine böyle benim gibi
dağlarda yaşasanız, çok daha güzel bir
hayatınız olurdu!” diye çıkışarak bağırdı.

Büyükbabası bu cümleyi öylesine öf-
keli bir şekilde söylemişti ki sesi Heidi’ye
kartalın çığlığı gibi geldi...